

# **Moord op de Markt**



# Moord op de Markt

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

Moordmysterie

Fictie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopie, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een fictief werk. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, gebeurtenissen, locaties en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur, of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande of overleden personen, of met feitelijke gebeurtenissen, is puur toeval.

Copyright © 2026 Walkees



# Hoofdstuk 1

***D**e wekelijkse markt in Aandelek wordt opgeschrikt door een voorval dat voor veel oproer zorgt. Deze vrijdagmorgen wordt de markt daardoor om tien uur alweer gesloten, op last van de burgemeester.*

Een kwartier daarvoor was het nog gezellig druk, totdat er plotseling twee grote, zeer luidruchtige drones boven de markt rondcirkelden. Terwijl de meeste bezoekers en standhouders van de markt omhoogkeken, begonnen de drones plotseling een rode vloeistof op de mensen neer te sproeien. Binnen enkele seconden brak er op de markt totale paniek uit. Bezoekers leken even niet te reageren, maar vluchtten toen allemaal van het marktplein, en standhouders probeerden in allerijl hun waren af te dekken. Toevallig was er al politie op de markt, en was zelfs de burgemeester kort voor het voorval op de markt aangekomen. Daardoor was de markt, die zich langs het winkelcentrum bevond, snel leeg en afgezet. Ook de winkels hadden hun deuren moeten sluiten. De politie en de burgemeester waren al op de markt aanwezig, omdat er om elf uur een optreden zou zijn op het winkelcentrum, van het plaatselijke muziekkorps, dat vijfenzeventig jaar bestond. Ook dit optreden werd uiteraard afgelast.

De drones waren alweer even luidruchtig vertrokken als ze gekomen waren, en uit het zicht verdwenen, toen er plotseling een harde gil klonk.

De gil kwam van een van de vrouwelijke standhouders, die haar kraam had aan de uiterste noordkant van de markt, tegenover de rijwielhandel van Gert Verkerk. Al snel waren er twee agenten ter plaatse, en nog sneller werd er een tent gebouwd, rond een op de straat liggend slachtoffer, achter de marktkraam van Gerda Boers.

Ondertussen werd er ook een lint gespannen, wat een grote oppervlakte ontoegankelijk maakte voor het publiek.

Dat publiek stond inmiddels aan de overkant van de straat opgesteld, en de verhalen begonnen al te komen. Leo Broere, de autodealer, riep al een paar mensen toe.

“Kom op, mensen. Ga nou geen fabeltjes de wereld in helpen, zeg. We zullen nog wel even moeten wachten voordat er zekerheid is over het slachtoffer. Ik kon het niet precies zien wie het was. Maar voordat hier een rechercheteam uit Rotterdam arriveert, zijn we weer een uur of zo verder.” Een andere toeschouwer wees ergens anders op.

“Dat kan wel zo zijn, maar ik denk dat ze ook al gebeld hebben naar J&J, want daar komen Jerry Rietveld en Harry al aan. Kijk, ze lopen direct op de tent af.”

Jerry Rietveld, de operationele leider en mede-eigenaar van detectivebureau J&J, en zijn assistent, Harry Rietveld, stapten de tent binnen, waar brigadier John Hoekstra al op hen stond te wachten, naast het slachtoffer. John Hoekstra was sinds enkele maanden de nieuwe wijkagent in het dorp en kwam uit het rechercheteam van Rudolf den Dool in Rotterdam, waar men nu op wachtte. Hoekstra was geboren en getogen in Aandelek, in het dorp dat in zijn jeugd nog Lekkerkerk had geheten. Het andere dorp, waar Lekkerkerk dus op een bepaald moment mee werd samengevoegd, heette Krimpen aan de Lek. Jerry keek voorzichtig rond, maar liep daarna weer naar buiten, met Harry en brigadier Hoekstra achter hem aan. Ze bleven nog wel binnen de afrastering, en Jerry richtte het woord tot Hoekstra.

“We laten de boel daar maar zoveel mogelijk intact, voor de forensische dienst. We weten allemaal wie het slachtoffer is, dus kunnen we daar direct achtergrondonderzoek op gaan uitvoeren. Harry, vraag Patricia om het onderzoek op ons bureau op te starten, en informeer Jenny hierover.

Zij zal wel snel hier zijn, denk ik zo.” Jenny was de verloofde van Jerry en was de andere J. van het bureau. Net als haar man was zij voor vijftig procent eigenaar van het succesvolle detectivebureau.

Jenny was zelf ook nog eigenaar van hotel Aandelek, wat zich op vijf minuten afstand bevond van het detectivebureau, en de woonboerderij van het verloofde stel.

Het duurde inderdaad nog geen tien minuten, toen Jenny met blokkerende wielen een parkeerhaven indook. Een minuut later stond ze voor Jerry.

“Hannie Brand? Vermoord? Dus ze had met nog meer mensen ruzie? Weten jullie al iets, en is Rudolf en zijn team onderweg? Ik neem aan dat Rudolf jullie heeft gevraagd alvast naar hier te gaan?” Harry beantwoordde de vragen van zijn bazin.

“Ja, Hannie Brand, je vriendin, maar niet heus. We weten verder nog niets, behalve dan dat ze is vermoord, en dat het wapen waarschijnlijk een mes, of een ander scherp voorwerp is geweest. Rudolf en zijn mensen zullen hier over een minuut of twintig wel zijn, denk ik. De hoofdcommandant van Rotterdam Rijnmond, Paul Noord, Rudolfs baas, heeft ons gevraagd om alvast naar hier te gaan.” Toen kwam Jerry met een opmerking, die hard aankwam bij Jenny.

"Jen, ik denk dat het beter is als jij teruggaat naar het hotel en daar gewoon je werk doet. Zodra een en ander duidelijk is, en wij jou kunnen vrijwaren, bellen we je, en doe je weer met ons mee.” Jenny had eerst een reactie die bij haar karakter paste.

“Wat is dit nu weer? Wil jij mij nu als verdachte aanwijzen? Jer, ik ben het, Jen, je verloofde.” Harry kwam er tussen, want die wilde niet dat dit uit de hand zou lopen, zeker niet in het openbaar.

“Jenny, rustig, Jerry heeft helemaal gelijk, en over een paar minuten denk jij er precies zo over.

Kom, ik ga met jou mee naar het hotel, en daar doen we even een bakkie. Is Muis al in het hotel? Dan halen we haar en Patries er ook bij. Kom, ik rij wel.” Jenny luisterde altijd naar de wijze woorden van haar favoriete medewerker en achterneef, en liep ook nu gelaten met hem mee naar haar auto.

Jerry had inmiddels, aan de overkant van de straat, Leo Broere zien staan, en liep op hem af.

“Hé, Leo, jij ook hier? Of was je een van de genodigden voor het optreden van De Harmonie? Is jou trouwens nog iets opgevallen hier, of heb je iets gehoord van iemand?” De autohandelaar antwoordde direct.

“Nou ja, ik was hier al toen die drones ineens boven ons cirkelden, met dat vreselijk snerpande geluid. Het deed gewoon pijn aan mijn oren. Als je even rondkijkt, hier, dan zie je vanzelf dat er verschillende mensen onder een rode vloeistof zitten. Die vloeistof kwam dus van die drones. Toen was er ineens die gil, van Gerda Boers, nou, en toen kwamen die politieagenten en de burgemeester in actie, en werd alles al snel afgezet. Ik denk dat de orde een kwartiertje later weer was hersteld, en toen zag ik jou en Harry ook aankomen. Die drones waren toen alweer verdwenen, en verder heb ik eigenlijk niks vreemds gezien, en ik heb ook niks gehoord van een mogelijke andere getuige. Zeg, wij konden het niet helemaal goed zien, omdat alles zo snel verliep. Is het Hannie Brand, en is ze vermoord? Dat ze dood was konden we wel zien, enne, was zij het niet, die vorige vrijdag voor zoveel trammelant en schade had gezorgd in het hotel van jouw verloofde?” Jerry was nu blij dat hij een standaard antwoord kon geven, en werd ook nog door iets anders geholpen.

“Leo, ook jij weet wel dat ik op dit moment nog niets kan vertellen; de recherche is er nog niet eens. Oh, wacht, ik hoor de sirenes al naderen. Daar zullen ze zijn.”

Inderdaad kregen ze de naderende voertuigen nu ook in het zicht, die even later de hele weg voor het plaats delict innamen.

Rudolf den Dool was de eerste die voor Jerry stond, terwijl zijn sergeant en brigadier zich bij hen aansloten. Freek ten Damme, de leider van het forensisch team in Rotterdam, was, samen met zijn mensen, ook al gearriveerd. Rudolf begroette de twee detectives en stelde zijn eerste vraag.”

“En, mannen, kunnen jullie ons al iets vertellen? Hoe het slachtoffer heet, bijvoorbeeld? Zijn jullie trouwens maar met zijn tweeën?” Jerry leek in gedachten te zijn, maar had de leider van het rechteam wel gehoord.

"Stel alsjeblieft één vraag tegelijk, hoofdinspecteur. Maar goed, omdat jij het bent. Het slachtoffer is Hannie Brand; zij was achtenveertig jaar oud. Hannie was een van de lokale huisartsen in het medisch centrum, hier in het dorp. We kunnen haar wel omschrijven als een soort alternatieve huisarts, en van de drie huisartsen die in dit dorp en het medisch centrum gevestigd zijn, heeft zij duidelijk het laagste aantal patiënten. Ook in haar doen en laten, en wat betreft haar karakter, kunnen we haar wel anders dan anderen noemen. Ik zal het je maar direct vertellen: vorige week vrijdag heeft ze nog een hele scène gebouwd in het hotel van Jen, en heeft daar, in de bar, zelfs flink wat schade aangebracht. Jenny heeft haar er op een bepaald moment uitgezet, en dat ging niet zonder slag of stoot. En ja, ik weet het, daar moeten jullie naar kijken, maar ga nu eerst maar jullie initiële onderzoek doen. We spreken elkaar straks weer in onze vergaderkamer. Erg fijn weer met jullie te mogen samenwerken, overigens.” Toen liepen de rechercheurs uit Rotterdam naar de tent en Jerry en Harry begaven zich nog even tussen de toeschouwers, die nog steeds in grote getale aanwezig waren.

Al snel zag Jerry iemand die erom bekendstond alles over het dorp en zijn inwoners te weten; een van de plaatselijke postbodes, Theo Vonk. Jerry bedacht zich, terwijl hij op de man afliep, dat die normaalgesproken om deze tijd in café De Bonte Koe zat. Daar liep hij iedere ochtend bij openingstijd van het café binnen, na zijn eerste ronde van de dag.

Samen met de al op leeftijd zijnde eigenaar van het café, Floor Renes, bespraken ze dan het wel en wee van en in het dorp. Beide mannen worden vaak beschouwd als markante figuren in het dorp. Beide mannen zijn ook tijdens vorige onderzoeken van groot nut geweest. Het was Harry die Theo Vonk begroette, maar Jerry stelde de eerste vraag.

“Goedemorgen, Theo. Niet in De Bonte Koe deze morgen? Moet Floor nu in zichzelf gaan zitten praten?” De postbode keek Jerry met een geheimzinnige blik aan en kwam met een verrassend antwoord.

“Toen ik zojuist, om tien uur voor de kroeg stond, was hij nog gesloten, en werd er ook niet opengedaan. Omdat ik toen flink wat kabaal uit deze richting hoorde komen, ben ik eerst maar eens hierheen gegaan. Floor heb ik echter nog nergens gezien, en ik vraag me nu toch wel af waar die nu kan zitten? Ik ga maar weer eens terug naar de kroeg. Misschien dat hij zich verslapen had, alhoewel ik dat van hem nog nooit eerder heb meegemaakt.” Jerry vond het goed, want die zag Rudolf en zijn mensen alweer uit de tent komen.

“Oké, Theo, misschien komen wij later dan nog wel in de kroeg langs.” De postbode vertrok direct, en toen zag Jerry plotseling de andere markante figuur uit het dorp staan. “Kom, Harry, ik zie Floor, daar, op de brug. Laat Theo maar gaan, die spreken we later nog wel. We lopen nog even naar Floor, en dan gaan we snel naar J&J. Rudolf en zijn mensen zullen daar nu ook al wel snel naartoe gaan. Ik begreep dat het slachtoffer al wordt afgevoerd naar het gerechtelijk medisch centrum in Rotterdam. Bel jij straks vanuit de auto Patricia nog maar een keer. Laat haar en Peter in de vergaderkamer op ons wachten, en vertel haar dat Rudolf ook onderweg is, met Sylvia en Robert. Laat haar ook weten dat de rest nog even in het hotel kan blijven werken. Laten we eerst even met Floor praten, nu.

Hallo Floor, we hoorden net van Theo dat hij voor een gesloten deur had gestaan. Onze postbode is nu trouwens weer naar jouw kroeg onderweg.

Maar ik heb nu toch even snel een vraag voor je. Heeft jouw aanwezigheid hier, in plaats van in je zaak, een speciale reden, afgezien van het kabaal dat je waarschijnlijk ook hebt gehoord?” De bejaarde kroegeigenaar antwoordde op het moment dat Jerry zijn laatste woord uitsprak.

“Zeker had ik daar een reden voor, en ik was jullie al aan het zoeken.

Ik hoorde net van Leo, daar, dat Hannie Brand in die tent lag? Vermoord? Ik heb haar vanochtend om negen uur nog horen bekvechten, voor mijn café. Ze was weer ladderzat, zo vroeg al, en schreeuwde als een viswijf. Tegen wie ze daar zo tekeerging, weet ik niet, want toen ik het raam eenmaal bereikt had, was het weer stil op straat, en was er niemand meer te bekennen. Ik weet wel zeker dat zij het was, want er is maar één iemand in het dorp die soms zo tekeergaat.” Jerry vond het allemaal bijzonder interessant, maar moest nu wel door.

“Oké, Floor. Harry en ik komen vanmiddag nog even bij je langs. Nu moeten we weer verder, want er zitten bij ons vast al wat mensen op ons te wachten. We zien je later.” Toen liepen Jerry en Harry naar de auto en keerden zij terug naar het pand van detectivebureau J&J.

## Hoofdstuk 2

**T**oen Jerry Rietveld en Harry het terrein van het detectivebureau opreden, was er iets wat hen allebei direct opviel. Reddy was daar, en als Reddy daar was, was Jenny dat ook.

Vijf minuten later liepen ze de vergaderkamer binnen, en werd hun eerdere gedachte bevestigd. Ze kregen ook geen kans om zelfs maar goedemorgen te zeggen, want Jenny stond al aan het hoofd van de tafel en begon direct bij hun binnenkomst te spreken.

“Zo, daar hebben we Jut en Jul eindelijk. Als jullie willen gaan zitten, dan zoek je maar een plek uit, maar ik begin vast.” Er was niemand die het waagde nu iets te zeggen, zelfs de officier van justitie niet, die net voor de twee mannen was aangekomen. Verder zaten Patricia en Peter aan tafel voor het detectivebureau, en hoofdinspecteur Rudolf den Dool, inspecteur Sylvia Brouwer, en sergeant Robert Hermans van het rechercheteam uit Rotterdam. Iedereen keek met een soort van onderworpenheid naar Jenny, terwijl die weer verderging.

“Ik kom niet uit een ei, dus ik snap best hoe er tijdens een moordonderzoek naar bepaalde informatie gekeken wordt. Ik begrijp zelfs dat dit ook zo hoort, en zelf doe ik het misschien ook wel zo, wanneer het zich voor mijn ogen etaleert. Maar jullie kennen toch hopelijk dat gezegde: ‘Uitzonderingen bevestigen de regel’, nietwaar? Nou, om alles duidelijk te maken en voor iedereen te horen, wil ik dit even zekerstellen: ik heb niemand vermoord. Ik zal nooit iemand vermoorden, al is het mijn grootste vijand, en als iemand denkt mij van deze zaak af te houden, dan kan die nu hier oprotten, en voor eeuwig. Ik ben Jenny Rietveld, jullie collega, vriendin en voor sommigen hier, jullie baas.

Nu mag u, hoofdofficier Frans Beukers, van wie ik ook nog steeds denk dat u een soort van vriend van mij bent, het woord nemen. Bedenkt u echter wel dat al mijn eerdere woorden ook voor u golden, sorry. Die sorry geldt trouwens voor jullie allemaal, maar toch spijt het mij niet dat ik heel even zo tekeer ben gegaan. Vertel het dus maar, Frans. Gaan we verder met deze opdracht en werkt het hele team met jullie samen, of geef ik de opdracht terug?” De hoofdofficier van justitie glimlachte en gebaarde Jenny te gaan zitten.

“Ik denk niet dat iemand jou dit kwalijk neemt, Jenny. Wij kennen jou immers allemaal goed genoeg, en weten heel goed dat dit alles te maken heeft met jouw natuurlijke gevoel voor gerechtigheid en respect. Echter, beste lieve Jenny. Jouw man, en al jullie medewerkers, en het rechte team van Rudolf den Dool, zouden zeer slechte speurders zijn als zij niet, ongeacht de persoon, alle mogelijke aanwijzingen zouden natrekken. Ga ik voor jouw medewerking aan deze zaak staan? Nee, geen haar op mijn hoofd dat daar nu aan denkt. Wel heb ik een advies voor jou, en ik hoop dat je even de tijd zal nemen daarover na te denken. Ik adviseer jou vandaag en morgen nog op een afstand te blijven van dit kantoor, en van de operationele kant van deze zaak. Niemand staat je in de weg om, bijvoorbeeld met een of twee van jouw medewerkers, elders je zinnen te verzetten. Dat was het wat mij betreft, over dit onderwerp, en ik verheug me erop weer met jullie te kunnen samenwerken. Rudolf, ik geef nu het woord aan jou om te spreken over jullie eerste waarnemingen.” Jenny leek weer bij zinnen te zijn en had de hint van de hoofdofficier begrepen, dus vertrok ze, samen met Patricia, uit de vergaderzaal. Rudolf nam direct het woord.

“Even voor alle duidelijkheid: wat mij betreft is het niet eens een vraag om over na te denken. Jenny heeft niets met deze moord te maken, maar voor de volledigheid moeten wij dit nog wel officieel vastleggen, met daarbij een grondige onderbouwing. Dit is niet vanwege Jenny, maar vanwege de publieke opinie, en de advocaten die straks aan de kant van eventuele verdachten voor ons zullen zitten. Maar voor nu, genoeg daarover. Nu eerst de situatie van vanmorgen.

Om kwart voor tien vanmorgen werden de bezoekers en standhouders van de weekmarkt in Aandelek opgeschrikt door het oorverdovende en snerpende geluid van twee flinke drones. Deze drones bleken al snel een rode vloeistof te droppen, op de mensen die op de markt rondliepen. Natuurlijk brak er een chaos uit van vluchtende mensen en standhouders die hun waren probeerden veilig te stellen. Plotseling werd er een snerpende gil gehoord; die kwam van de horloges- en sieradenkraam van Gerda Boers. Toen brigadier Hoekstra daar een kijkje nam, werd hem al snel duidelijk dat er sprake was van een moord. Uiteraard werd toen direct voor een tent gezorgd om het slachtoffer uit het zicht te onttrekken, en werd een groot gebied afgebakend. Het slachtoffer bleek de achtenveertigjarige Hannie Brand te zijn, een van de drie lokale huisartsen, gevestigd in het medisch centrum, alhier.

Over deze Hannie Brand valt inmiddels al wel het een en ander te vertellen. Zij blijkt in het dorp zeker geen onopvallende persoonlijkheid geweest te zijn, eerder het tegenovergestelde. Zij was dus huisarts, maar noemde zichzelf een alternatieve huisarts, die haar patiënten uitsluitend natuurlijke middelen en methodes voorschreef. In het dorp was ze, vooral de laatste tijd, niet echt geliefd, getuige ook het zeer geringe aantal patiënten dat haar nog bezocht. Het werd in het dorp ook steeds duidelijker dat Hannie Brand alcoholiste was geworden, en dit zorgde er ook voor dat zij steeds vaker van zich deed spreken. Het overmatig drankgebruik leek, volgens een paar dorpsbewoners die wij vanmorgen spraken, pas van het laatste halfjaar. Ook de diverse opstootjes waar zij mee te maken had, stammen uit dit laatste halfjaar. Reden om hierop verder te rechercheren. Dit lijkt mij een mooie taak voor de mensen van J&J, samen met Sylvia, uit mijn team.

Mijn team zal zich in eerste instantie bezighouden met de forensische kant van de zaak, en met de achtergrondzaken die typisch bij de politie liggen, zoals antecedenten, huiszoeking, en onderzoek van de financiële administratie van het slachtoffer.

Van een verdachte of echt belangrijke getuigen is nog geen sprake, en over de drones tasten we ook nog in het duister. Wel zijn er al foto's opgedoken van deze drones, genomen door alerte marktbezoekers. Ook naar die drones moeten we uiteraard direct onderzoek gaan doen. Wat ik wel al durf te stellen is, dat dit geen huis-, tuin- en keukendrones waren. Dit waren zeker bijzonder dure exemplaren, die je niet in de speelgoedwinkel koopt. Nu zijn er inmiddels een zestal agenten in het dorp, die ons bij kunnen staan voor hand- en spandiensten. Wij zijn hier nu dus met drie rechercheurs en een forensisch team. Jerry, ik geef jou nu het woord, met daaraan voorafgaand de vraag: op wie van jouw team kunnen wij rekenen?" Jerry had daar blijkbaar al over nagedacht.

"Ja, nu, ik mag het misschien niet zeggen, maar ik denk dat er op dit moment al drie van mijn mensen met een soort geheime missie bezig zijn. Daarom zal ik nu, in eerste instantie, geen beroep doen op Patricia en Muis, en ja, Jenny staat voorlopig buitenspel, dus." Hier werd wat om gegniffeld, maar Jerry ging onverstoord verder.

"Ik ga het in eerste instantie doen met Harry en Peter. Later kunnen daar dan, indien wenselijk, Jan de Boer en Pieter Hoogstraate ook nog bijkomen. Die twee kunnen we natuurlijk al wel bepaalde taken geven, als ze die vanuit de bar van het hotel kunnen uitvoeren. Harry en ik gaan vanmiddag eerst het dorp in, en Peter houdt hier het contact en de communicatie in stand, en onderzoekt verder alles wat hij maar kan vinden over die drones. Ook zal hij proberen achter de route van de drones te komen, door camerabeelden op te vragen uit de omgeving, en verder naargelang zijn onderzoeksresultaten.

Ik vraag iedereen om vandaag zelf voor zijn of haar lunch te zorgen, zodat we allemaal direct aan de slag kunnen. Rudolf, Patricia had al voor jullie logies in het hotel gezorgd. Zullen we afspreken dat we, bij geen tegen- of tussenbericht, elkaar vanavond om zes uur weer treffen in de eetzaal van het hotel?

Ik zal Hendrik, de chef-kok, wel even bellen; dan is dat ook geregeld. Oh, Frans,” zei Jerry tot de hoofdofficier. Ben jij daar ook nog bij, denk je?”

De hoofdofficier knikte van nee.

“Nee, helaas moet ik vanmiddag tot laat werken op de rechtbank. Morgen kom ik echter wel weer even langs. Laat het mij weten wanneer er morgen een briefing zal zijn. Ik ga nu ook vertrekken, dus, succes mensen.”

Het werd duidelijk dat Jerry gelijk had over een eerdere voorspelling, toen hij en Harry om een uur De Bonte Koe binnenliepen. Daar zaten aan een tafel aan de linkerkant van de deur, aan de raamkant, vijf mensen aan tafel: drie vrouwen en twee mannen. Jenny zat daar samen met Patricia, Muis, Floor Renes en Theo Vonk. Jerry deed toen iets verrassends. Hij keek Harry aan en wenkte die weer met hem mee. Toen draaide hij zich om, en zonder een woord te zeggen, vertrokken de twee mannen weer uit het café. Buiten legde Jerry zijn handelswijze aan Harry uit.

“Ik wilde geen fouten maken, en als je niets zegt, heb je de minste kans op het maken daarvan. Ik vertrouw erop dat die dames dit net zo goed kunnen als wij, misschien in dit geval zelfs wel beter. Laten wij eerst maar eens naar het medisch centrum gaan en daar met de collega's van het slachtoffer proberen te praten. Later gaan we dan wel weer terug naar het café. Zag je trouwens dat gezicht van Jen? Die keek ons aan, alsof ze op zijn Rotterdams wilde zeggen: oprotten! Ik had even moeite om mijn lachen in te houden.” Harry had daar nog wel iets op te zeggen.

“En ik wed met jou dat onze Jen deze zaak uiteindelijk tot een oplossing zal brengen, en uiteraard zal zij dus niet als dader uit de hoge hoed komen.” Lachend liepen de twee mannen toen de korte afstand naar het medisch centrum.

Gelukkig hadden beide huisartsen tijd voor hen, en konden ze met huisarts Blom beginnen, die het medisch centrum had opgericht toen zijn praktijk te groot werd door het groeiende bewonersaantal van het dorp. De huisarts zat achter zijn massief eiken bureau, en de mannen zaten tegenover hem. Dokter Blom begon zelf het gesprek.

“Wat een zorgwekkende situatie hebben we weer in ons dorp. Nog maar een paar jaar geleden hadden we nog van geen moord gehoord in ons dorp, en nu lijkt het wel schering en inslag te worden. Ik overdrijf nu misschien wel een beetje, maar vanmorgen kreeg ik toch even dat gevoel. Hannie, mijn hemel, wat een drama. Een drama dat helaas goed bij haar situatie van de laatste tijd past. Zij was tot voor ongeveer een half jaar geleden een fijne collega. Ze was ook toen al anders dan anderen, maar werd zeer gewaardeerd en was kundig op haar gebied. Totdat zij dus plotseling heel duidelijk begon te veranderen, en zich ook totaal anders begon te gedragen. Ik moet jullie eerlijk zeggen dat mijn collega, die jullie straks zullen spreken, en ik, juist deze week een gesprek hebben gehad over Hannie. Wij hebben ons tijdens dat gesprek openlijk tegenover elkaar uitgesproken, of we Hannie nog wel konden handhaven. Wij hadden uiteindelijk met elkaar afgesproken er na dit weekend op terug te komen, en dan mogelijk een gesprek aan te gaan met Hannie zelf. Dit heeft dus niet meer zo mogen zijn. Toch heeft het drama van Hannie’s dood nu een speciale lading voor ons, en willen wij jullie graag behulpzaam zijn, zoveel wij kunnen. Dus, Jerry, ik ben bereid op al jullie vragen te antwoorden. Kijk dat nu toch eens zitten, Jerry en Harry Rietveld. Ik heb jullie allebei jullie eerste inenting gegeven, en nu zijn we meer dan dertig jaar verder. Maar goed, daar zullen jullie je nu niet mee bezig willen houden. Ik zou zeggen: ik ben er klaar voor, mannen.” Jerry glimlachte alweer en begon met het stellen van zijn vragen.

Na dat gesprek hadden de mannen een soortgelijk gesprek met de andere overgebleven dokter van het medisch centrum, huisarts Norbert Valk.

Beide gesprekken hadden ieder een uurtje geduurd, dus liepen Jerry en Harry even over drieën het café van Floor Renes weer binnen. Daar waren de drie dames inmiddels vertrokken, maar de bar was nu volledig bezet. Floor stond zelf achter de tap, en het werd al snel duidelijk dat er maar één onderwerp van gesprek aan de bar was. Floor riep de mannen toe, na eerst een van de klanten aan de bar toe te spreken.

“Dolf, neem jij het hier van mij over, dan kan ik even met de heren aan een tafeltje gaan zitten.” Dolf Ritskes, ook een markant figuur uit het dorp, deed direct wat Floor aan hem had gevraagd, en al snel zaten de drie mannen aan dezelfde tafel als waar Floor eerder met Theo Vonk en de drie dames had gezeten. Jerry begon direct over Dolf.

“Hoe gaat het met Dolf, Floor? Heeft hij zijn zaakjes weer een beetje voor elkaar? Hij zat er flink doorheen aan het eind van onze vorige zaak, waarbij hij zelfs een poosje tot de verdachten behoorde. Ik hoorde dat jij hem een beetje onder je vleugels hebt genomen?” Floor glimlachte nu ook.

“Nou ja, ik had wel met de jongen te doen. Hij is helemaal alleen op de wereld, ontvangt bijstand en heeft al zijn geld verloren aan drank en domme beslissingen. Ik kan hem dan wel de kansen gegeven hebben, maar hij doet het allemaal toch echt zelf. Hij is een goede hulp voor mij, na het vertrek van Connie. Ook de gasten zijn zeer over hem te spreken, en er zijn zeker geen klachten over zijn werk in de keuken. Het huisje, dat hij van zijn vader had geërfd, heeft hij gelukkig nog kunnen behouden, en dat ziet er ook weer netjes uit. Drinken doet hij nog steeds, maar ik heb hem sinds hij bij mij werkt nooit meer dronken gezien.” Jerry vond dit wel weer even genoeg en wisselde van onderwerp.

“Heb je een goed gesprek gehad, vanmiddag, Floor? Met Theo en de drie dames?” Even begon het erop te lijken dat Floor niet van die vraag gediend was.

“Hoe bedoel je dat, Jerry? Jij gelooft toch wel in de onschuld van jouw verloofde, nietwaar?”

Mocht je die mogelijkheid zelfs alleen maar open laten, dan weet ik niet of ik jullie nog van dienst moet zijn. Sorry, hoor. Ik beschouw jullie als vrienden, maar ook jullie kunnen niet tippen aan onze aller Jenny. Jullie moeten ook wel weten dat vrijwel het hele dorp daar zo over denkt, toch?” Jerry lachte nu luid.

“Natuurlijk weten wij dat, Floor, en natuurlijk geloven wij in de onschuld van mijn Jen. En ik zal je een geheim vertellen. Ik ga haar dit ook tonen, en wel vanavond.

Ik ga jullie nu niet vertellen hoe ik dat ga doen, maar daar horen jullie morgen zeker meer over, en Harry, jij gaat het vanavond zelf meemaken.” Ook dit werd weer een constructief gesprek, en het was ook alweer vijf uur toen de twee mannen het hotel binnenliepen. Daar zagen ze Jenny achter de receptie staan, en die wenkte hen direct, nu toch wel weer met een vriendelijk gezicht. Toen de mannen de balie hadden bereikt, begon Jenny direct te spreken, alsof er niets was gebeurd.

“Om zes uur is de tafel gedekt, in de eetzaal, afgescheiden van de gasten van het hotel. Om half acht zullen er in de bar twee tafels bij elkaar geschoven worden, en zal de verlengde tafel voor jullie gereserveerd gehouden worden. Ik zal mij vanavond niet aan die tafel begeven. Ik heb van Rudolf gehoord dat er morgen een mededeling over mij zal worden gedaan, dus daar wachten we dan maar op.” Nu kwam Jerry met zijn eerste blik van vertrouwen naar zijn verloofde.

“Niets daarvan, Jen. Als Rudolf dat dan al weet, dan moet hij dat maar gewoon vanavond al doen, aan die tafel in de bar, en dan heb ik ook nog iets te zeggen, en dat zal ik doen voordat Rudolf met zijn nieuws komt.”